

Arrest

nr. 241 522 van 28 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn, op 7 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam het Rijk binnen op 25 mei 2018.

1.2. Op 18 april 2019 diende verzoekster, in functie van een Portugese man met wie zij stelt een duurzame relatie te hebben, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 2 oktober 2019, in antwoord op verzoeksters verblijfsaanvraag van 18 april 2019, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoekster diende op 21 oktober 2019 nogmaals, in functie van dezelfde Portugese man met wie zij stelt een duurzame relatie te hebben, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een burger van de Europese Unie.

1.5. Op 6 april 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 21.10.2019 werd ingediend door:

Naam: [O.B.]

Voorna(a)m(en): [M.Y.]

Nationaliteit: Honduras

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 21.10.2019 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde [D.S.D.J.L.], van Portugese nationaliteit, [...], op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- Verzendbewijzen van geld via Moneytrans vanwege betrokkene aan haar kinderen dd. 11.12.2019, 18.10.2019, 10.08.2019, 11.10.2019 en 3.11.2019. Deze verzendbewijzen hebben geen betrekking tot de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon*
- Certificat de voyage dd. 18.12.2019 op naam van betrokkene; Bewijs gemeente El Corpus te Honduras dd. 12.03.2019; Bewijs van burgerlijke staat dd. 12.03.2019; Uittreksels strafregister (blanco) te Honduras dd. 18.03.2019: deze documenten hebben ook geen betrekking tot de aangehaalde relatie.*
- Onvertaalde documenten ambassade Honduras in België: echter, gezien deze gegevens niet werden vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, kunnen ze niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- Foto's dd. 14.10.2019, 30.06.2019, 12.10.2019, 09.06.2019, 25.05.2019 en 8.06.2019: slechts enkele gedateerde foto's zijn onvoldoende om de relatie aan te tonen.*
- Plaatsbeschrijving appartement op beide namen dd. 10.12.2018*
- Verklaringen op eer door derden: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde feitelijke relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert december 2018. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een partnerrelatie met elkaar onderhouden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, a[lf]s het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene zoals zij voorhoudt werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand

van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkene elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden of zij elkaar familie en vrienden kennen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 18.04.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfsplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen.

Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de formele motiveringsplicht “als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” en zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

[...]

Dat artikel 47/1, 1° stelt dat als ander familielid van een burger van de Unie dient te worden beschouwd:

“de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°; ”

Dat artikel 47/3 §1 Vreemdelingenwet stelt:

“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Dat artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet stelt dat een duurzame en stabiele partnerrelatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*

Dat evenwel uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoekster thans reeds meer dan twee jaar een relatie onderhoudt met haar partner, hetgeen inderdaad enerzijds blijkt uit de overschrijvingen van gelden, foto's en verklaringen van derden, en anderzijds uit het feit dat verzoekster en haar partner reeds meer dan 1,5 jaar samenwonen;

Dat verzoekster inderdaad sedert 18.04.2019 officieel staat ingeschreven op hetzelfde adres als haar partner, met wie zij evenwel reeds plaatsbeschrijving van de woning ondertekende op 10.12.2018, teneinde tezamen, als gezin een toekomst op te bouwen;

Dat de inschrijving op het zelfde adres vanzelfsprekend aantoont dat verzoekster en haar partner een relatie onderhouden en meer nog, dat deze relatie ook duurzaam is;

Dat de neergelegde stukken dan ook aantonen dat verzoekster en haar partner reeds langdurig een relatie onderhouden;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is;

Dat de samenwoning van verzoekster met haar partner, in combinatie met de foto's, geldoverschrijvingen en verklaringen van derden, inderdaad afdoende aantoont dat er sprake is van een duurzame relatie;

Dat verzoekster uiteraard niet van iedere dag van haar verblijf een document of bewijsstuk kan voorleggen, wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoekster kan verwacht worden;

Dat verzoekster zich overigens de terechte vraag stelt welke stukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan nog bijkomend zouden dienen te worden voorgelegd, nu zelfs artikel 47/3 §1 Vreemdelingenwet stelt dat het bewijs met ieder passend middel volstaat;

Dat uit artikel 47/3 §1 Vreemdelingenwet blijkt dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid rekening dient te houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partner, hetgeen zij in casu, zonder twijfel nalaten;

Hoe kan men dan immers verder nog bewijzen dat men elkaar heeft ontmoet en er een relatie bestaat, indien de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in dergelijke mate onredelijk optreedt?

Hoe is het alsdan nog mogelijk om aan te tonen dat U een relatie heeft?

Dat verzoekster dan ook wel degelijk stukken voorlegt waaruit blijkt dat zij sedert enkele jaren een affectieve relatie onderhoudt met haar de Heer [D.S.D.];

Dat verzoekster dan ook overduidelijk aantoont dat zij en de Heer [D.S.D.] een affectieve en duurzame relatie onderhouden;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”.

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt, met verwijzing naar de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat niet blijkt dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf te laten gelden op basis van het bestaan van een duurzame partnerrelatie met een burger van de Unie. Verweerder heeft hierbij gemotiveerd dat noch de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen verzoekster en J.L.D.S.D., noch het aangehaalde duurzame karakter daarvan afdoende is aangetoond. Verder heeft verweerder aangegeven dat toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen op grond van de vaststelling dat verzoeksters legaal verblijf in het Rijk is verstreken. Verweerder heeft tevens uitdrukkelijk gesteld dat hij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verder moet worden gesteld dat de formele motiveringplicht een in de wet bepaalde verplichting is en dat er geen algemeen rechtsbeginsel dat een formele motiveringsplicht oplegt bestaat.

3.2.2. Waar verzoekster de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De naleving van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 1° en 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de artikelen 47/1, 1° en 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster de inhoud correct weergeeft, volgt dat een vreemdeling die als feitelijk partner van een burger van de Unie een recht op

verblijf wil laten gelden op deugdelijke wijze moet aantonen dat hij een duurzame relatie heeft met de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame partnerrelatie is vrij. Verweerder beschikt evenwel over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

Verzoekster wijst er in eerste instantie op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt in welke gevallen een duurzame en stabiele partnerrelatie werd aangetoond. Zij verliest hierbij evenwel uit het oog dat voormelde bepaling slechts van toepassing is in het geval een vreemdeling een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap heeft gesloten met een burger van de Unie en deze bepaling in casu, nu geenszins wordt aangetoond dat dit het geval is, niet van toepassing is. Zij kan dan ook niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van artikel 40bis § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

In essentie stelt verzoekster daarnaast dat de door haar neergelegde stukken, in tegenstelling tot wat verweerder oordeelde, wel degelijk aantonen dat zij een langdurige relatie heeft met de referentiepersoon. Zij betoogt dat verweerder een foutieve beoordeling van de voorgelegde bewijsstukken maakt, en *“deze zelfs totaal negeert”*.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leert evenwel dat verweerder alle door verzoekster voorgelegde bewijsstukken in aanmerking heeft genomen. Verweerder zette uiteen dat de bewijzen inzake het overmaken van geldsommen, het aangebrachte ‘certificat de voyage’, het voorgelegde attest uitgaande van de gemeente El Corpus, het bewijs inzake verzoeksters burgerlijke staat en de uittreksels uit het strafregister niet toelaten vast te stellen dat zij een relatie heeft met een burger van de Unie. Verweerder heeft ook geduid dat hij geen rekening kon houden met stukken die niet werden vertaald in één van de landstalen of in het Engels. Hij heeft voorts toegelicht dat enkele gedateerde foto's als zodanig onvoldoende zijn om de relatie aan te tonen en dat de verklaringen op eer door derden niet als afdoende bewijs van de aangehaalde relatie in overweging genomen kunnen worden, nu het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Verweerder voegde hier nog aan toe dat het gegeven dat verzoekster en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben evenmin kan volstaan als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie of een gezinsleven. Er blijkt geenszins dat verweerder de door verzoekster aangebrachte stukken heeft genegeerd.

Verweerder oordeelde dat hij op basis van het geheel van de beschikbare gegevens enkel met zekerheid kan vaststellen dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar kennen sinds december 2018 maar niet dat er een affectieve partnerrelatie bestaat en dat deze een duurzaam karakter heeft.

Verzoekster wijst erop dat zij geld overmaakte aan haar kinderen maar toont hiermee niet aan dat verweerders vaststelling dat hieruit niet kan worden afgeleid dat zij een duurzame partnerrelatie heeft met een Portugese man incorrect of kennelijk onredelijk is.

Zij toont door er nogmaals op te wijzen dat zij foto's en verklaringen van derden aanbracht evenmin aan dat verweerder deze stukken incorrect heeft beoordeeld. De Raad wijst er in dit verband op dat het gegeven dat mensen samen op een foto staan afgebeeld niet automatisch impliceert dat zij een duurzame relatie hebben en dat verweerder vermog de bewijswaarde van bepaalde stukken te beoordelen en dat het niet kennelijk onredelijk is om verklaringen die op eenvoudige vraag door verwanten, vrienden of kennissen werden opgesteld geen bewijswaarde toe te kennen.

Ook door te herhalen dat zij het bewijs leverde dat zij sedert 18 april 2019 samen met J.L.D.S.D op hetzelfde adres is ingeschreven maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerder zijn appreciatiebevoegdheid overschreed door te motiveren dat het feit dat twee mensen op hetzelfde adres zijn ingeschreven op zich niet toelaat te oordelen dat zij een duurzame partnerrelatie hebben.

Verweerder heeft duidelijk rekening gehouden met *“het geheel”* van de aangebrachte stukken. De Raad kan in casu ook niet inzien waarom de combinatie van verschillende stukken die elk op zich niet toelaten vast te stellen dat er sprake is van een duurzame relatie toch het bewijs zou kunnen vormen van het bestaan van een duurzame relatie.

Uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt duidelijk dat verweerder heeft onderzocht of uit de aangebrachte overtuigingsstukken het bestaan van een relatie kan worden afgeleid die, gezien de intensiteit, de duur en de aard van de banden tussen

de betrokken vreemdelingen, als duurzaam kan worden beschouwd. Verzoekster houdt onterecht voor dat dit niet het geval is.

Verzoekster toont verder door te betogen dat zij niet weet hoe zij het bestaan van een duurzame relatie dan wel moet bewijzen niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat zij een dergelijke relatie niet heeft aangetoond.

Een schending van de materiële motiveringsplicht bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt niet aangetoond.

Verzoekster toont tevens niet aan dat de gegevens die verweerder ertoe brachten de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en die steun vinden in de stukken van het administratief dossier incorrect zijn of dat verweerder zijn appreciatiebevoegdheid overschreed bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook wat betreft deze beslissing kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat verweerder de materiële motiveringsplicht schond.

3.2.3. Verzoekster zet verder niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij van oordeel is dat het artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bij het nemen van de bestreden beslissingen is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK